

■ CASAL SOLLERIC / Exposicions 2014

Premi Ciutat de Palma Antoni Gelabert d'Arts Visuals 2013

Casal Solleric / Espai Born i Àrea 1

Dates: 20 gener - 2 març 2014

Direcció: Pilar Ribal

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca

Una vegada analitzades les 27 obres finalistes, el Jurat acorda atorgar per unanimitat el Premi Ciutat de Palma Antoni Gelabert d'Arts Visuals 2013 a l'obra:

Creación política, 2010-2013, de Levi Orta per: "Considera que és una obra complexa capaç de conjugar diferents qüestions relacionades amb la pràctica artística en el món contemporani, tenint com a protagonistes bona part dels més importants polítics del segle XX. A través d'aquest joc de apropiacionisme i ironia al voltant del hobby d'aquests personatges poderosos, l'autor deixa oberta una reflexió sobre la inherència política de tota pràctica artística, al mateix temps que ofereix una visió inusual de la història".

Així mateix, el jurat ha concedit 3 accèssit (per ordre alfabètic) a les obres:

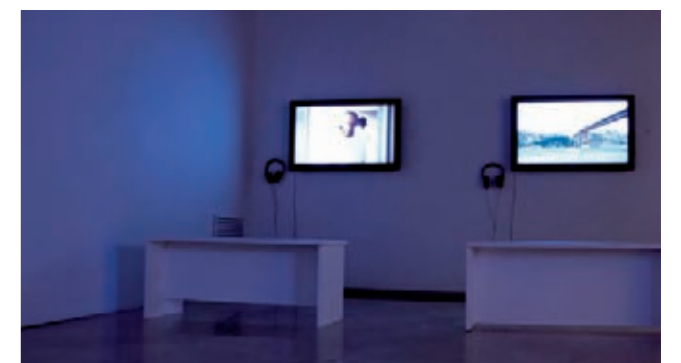
- **Too much Melanin**, 2013 de Núria Güell
  - **La vie en rose #2**, 2013 de Cristina Núñez
  - **Las reglas de la naturaleza**, 2013 de María Platero
- I una menció d'honor a l'obra **Final de concierto Punk**, 2013 de Ian Waelder.

Finalistes:

Pablo Bellot, Jorge Conde, David Crespo, Carolina Ferrer, Miquel García, Kepa Garraza, David Latorre, Almudena Lobera, Soliman López, Aaron Lloyd, Jesús Madrián, Nacho Martín, Juan Carlos Martínez, Ángel Masip, Joao Onofre, Hugo Pazos, Ignacio Pérez-Jofre, Miguel Ángel Rego, Avelino Sala, Daniel Silvo, Llorenç Ugas i Juan Zurita.

Composició jurat:

- **Rafael Doctor**. Crític i comissari d'art. Ex director del Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León (MUSAC)
- **Anna Maria Guasch**. Professora d'Art Contemporani de la Universitat Autònoma de Barcelona
- **Luis Juan de Sentmenat**. Col·leccionista (Palma de Mallorca)
- **Jacinto Lageira**. Professor d'Estètica de la Universitat de la Sorbona a París
- **Jonathan Turner**. Crític i comissari d'art independent (Roma i Austràlia)

Lourdes Murillo

La que en mi corazón ardía

Casal Solleric / Zona Base

Dates: 21 gener - 16 març 2014

Direcció: Pilar Ribal

Comissaris: Asun Clar i Carlos Jover

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

La trajectòria artística de Lourdes Murillo (Badajoz, 1964) es caracteritza per la creació de nombroses instal·lacions pensades per a llocs emblemàtics. Destaquen, entre d'altres, les realitzades per a grans espais com la capella de la Trinidad, el Museu Barjola, Gijón (2007); la conventual de San Benito, Alcántara (2005) i l'església de Los Peruleros, Siruela (2002). Les intervencions pictòriques cal·ligràfiques incloses en algunes d'aquestes instal·lacions s'entenen també com a part d'accions que aporten aspectes temporals i gestuals.

Per al singular disseny de la Zona Base del Casal Solleric, en el qual l'arquitectura traça un recorregut de pedra que desemboca en una darrera estança cega, l'artista ha projectat la instal·lació La que en mi corazón ardía, una intervenció en la qual la seqüència lineal de llums i ombres, el so de la viola del Prologue de Gérard Grisey, i l'aroma de l'encens provoquen experiències sensorials que la poesia La noche oscura, de sant Joan de la Creu, dota de múltiples sentits. En aquest ambient portador de significats l'espai actua també com una presència activa que convida l'espectador

a participar-hi vivencialment. Això significa que l'obra requereix ser sentida. La intervenció atén la vista, l'olfacte i l'oïda, i crea una atmosfera propícia per a la poesia i l'emoció. El profund lirisme dels versos místics obre un ventall de suggeriments que permeten reinterpretar aquestes sensacions com a trànsit cap a les profunditats de l'ésser.

El poderós simbolisme de la llum i l'ombra, present en d'altres treballs de l'artista, es matisa i es potencia mitjançant l'ús de les pantalles de paper vegetal i la presència del contrapunt de la taca dels dibuixos allotjats a les parets. El translúcid és una condició material que convoca jocs dialèctics entre llums i ombres, certeses i promeses. La pintura negra, el negatiu de la llum, és la seva reafirmació mitjançant l'absència. Però a més hi ha el buit. El lloc parla a través dels seus materials, la seva arquitectura i el seu caràcter històric, i per tant l'espai és part essencial de la peça.

Bartomeu Sastre

La voluntad (The Will)

Casal Solleric / Box 27

Dates: 21 gener - 16 març 2014

Direcció: Pilar Ribal

Comissari: Tolo Cañellas

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

La proposta de Bartomeu Sastre (Palma de Mallorca, 1986) és la quarta intervenció que es realitza a Box 27. Seguint la línia evolutiva marcada, fa un pas endavant en el tractament de l'espai i el converteix directament en un escenari. Compost per una senzilla escenografia (parets negres, una bombeta penjant del sostre, dues cadires de col·legi i un Ipad), Sastre oferirà una sèrie de 8 performances individuals, *La Voluntad (The Will)*, amb una freqüència setmanal, tres de les quals seran anunciades prèviament i a les quals caldrà inscriure's (lavoluntadthewill@gmail.com) per a poder participar-hi activament. Les altres cinc es realitzaran aleatòriament i sense avis, ja que aquesta és la voluntat de l'artista. En aquest cas, els possibles implicats seran transeünts que en aquell mateix moment hi siguin a prop i passin per davant. L'artista serà dins Box 27 i intentarà persuadir la concurrència a través de missatges escrits en un Ipad (Què mires? T'assembles al cantant d'Arcade Fire. Et ve de gust entrar?) perquè procedixin a gaudir de la representació. Mentre aquestes "performances per a un" es desenvolupin dins la vitrina seran visibles des de l'exterior i crearan dos tipus de públic: el que participa activament de la

peça i el que és un mer observador, sense saber què succeeix a l'interior de l'habitable, encara que sigui candidat en potència a travessar "a l'altre costat". *La Voluntad (The Will)* és el progrés de la mateixa peça presentada anteriorment dins *Galeria a Casa*, en un estat més embrionari, on l'artista desgranava en la soledat d'un traster les diferents accepcions de la paraula *voluntad*, explicant quina era la seva i intentant esbrinar quina era la del participant cap a ell.

James Lambourne Fragments

Casal Solleric / Planta Noble

Dates: 27 febrer - 27 abril 2014

Direcció: Pilar Ribal

Comissaris: Pilar Ribal i Ana Torán

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca, Fundación Banco Santander i Palmyra Sculpture Centre

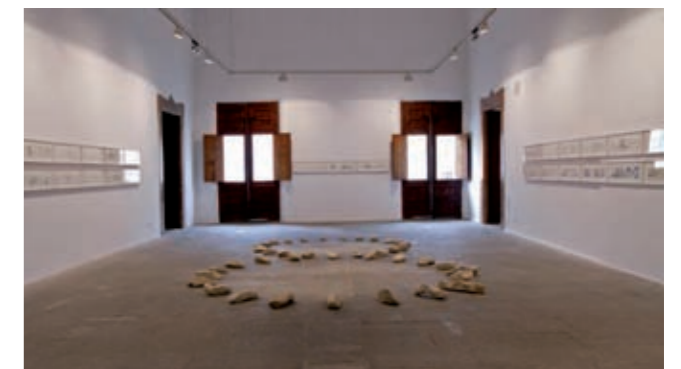
Col·laboradors: Fundació Pilar i Joan Miró a Mallorca, Michael Horbach Stiftung i Bodegues José L. Ferrer

Resident a Mallorca des dels cinc anys, l'obra de James Lambourne (Londres, 1956) connecta estretament amb la natura i amb les tradicions hermètiques mediterrànies. A més d'utilitzar tècniques i suports clàssics com la pintura, l'escultura, el gravat o el dibuix, incorpora a les seves instal·lacions i intervencions efímeres, afins al land art, elements naturals, recollits i col·leccionats com a tresors. No obstant això, les fronteres de la seva tasca artística són molt més àmplies i difícils de catalogar. James Lambourne interioritza les formes, les textures i els colors del seu entorn per a desenvolupar la seva inconfusible iconografia personal: territoris, fites, cercles de pedres –que ell considera “llindars”–, elements simbòlics i plàstics que travessen tota la seva obra.

La seva observació de la natura el du a prendre consciència que res, ni tan sols l'inert, no roman igual; que el temps suposa sempre evolució, moviment, canvis... Aquesta reflexió és el punt de partida de “Fragments”, una exposició que s'inspira en les “pedres trencades” recompostes per l'artista, “escultures” o “collages” naturals que constitueixen una bella metàfora d'unitat en la diversitat. “Fragments”

mostra “fragments” de l'univers interior d'aquest artista singular l'obra del qual reflecteix les tensions i les afinitats entre l'universal i el singular, entre el grandios i el nemi. N'és una prova l'exposició mateixa, que inclou enormes instal·lacions de pedres naturals confrontades amb minuciosos dibuixos amb motius recurrents en el seu alfabet iconogràfic, o aquestes dues instal·lacions específicament dissenyades per a l'ocasió, basades en la dialèctica de la llum i la foscor a través de la vibració de la calç i del grafit.

Pedres triangulars de la muntanya de Randa o de diferents paratges de la serra de Tramuntana serveixen al seu torn a Lambourne per a homenatjar aquests referents artístics, ètics i filosòfics que guien la seva obra, com Chopin, Joan Miró, Pitàgores, Ramon Llull o Nelson Mandela, a qui dedica instal·lacions en aquesta mostra. Per a l'artista, l'empremta que deixam damunt la terra és el reflex del pensament humà.

MAGDALENA CORREA NÍVEO

Comissari: Biel Amer (NAT Projectes)

Espai Born

27.03.14 - 18.05.14

Magdalena Correa (Xile, 1968), ens proposa un recorregut artístic i antropològic per l'Antàrtida austral, una mena de desert glaçat, que amaga espais vitals en condicions d'extrema duresa. L'empremta humana hi és present tot i que cap de les obres desvela el caràcter ni la identitat dels seus ocupants, sols a "Paralelos" descobrim l'alè vital que mantenen els espais que conviuen en aquelles terres.

Menene Gras, autora del text del catàleg de l'exposició escriu: ...no pretén (l'artista) mostrar ni semblar-se allò real, tan sols construir una simulació que acaba essent un altra realitat per si mateixa.

D'aquesta manera, Magdalena Correa, eludeix pronunciar-se de manera documental i acostar la seva mirada a la naturalesa real de les coses que l'envolten. Així construeix el seu discurs artístic d'una bellesa plàstica subjugant, emotiva i estremidora.

Magdalena Correa (Xile, 1968), presenta un recorregut artístic i antropològic per l'Antàrtida austral, una mena de desert glaçat, que amaga espais vitals en condicions d'extrema duresa. L'empremta humana hi és present tot i que cap de les obres desvela el caràcter ni la identitat dels seus ocupants, sols a "Paralelos" descobrim l'alè vital que mantenen els espais que conviuen en aquelles terres.

Menene Gras, autora del text per al catàleg de la exposició escriu: ...no pretén (l'artista) mostrar ni semblar-se a la realitat, tan sols construir una simulació que acaba essent una realitat per si mateixa.

De esta manera, Magdalena Correa, eludeix pronunciar-se de manera documental i acostar la seva mirada a la naturalesa real de les coses que l'envolten. Així construeix el seu discurs artístic d'una bellesa plàstica subjugant, emotiva i estremidora.

Magdalena Correa Níveo Festival MAV

Casal Solleric / Espai Born

Dates: 27 març - 18 maig 2014

Direcció: Pilar Ribal

Comissari: Biel Amer (NAT Projectes)

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

Magdalena Correa (Xile, 1968), sempre reconeix la seva dèria entorn els espais i paratges situats al límit, en la frontera de la realitat i l'impossible, allà on l'home viu en entorns hostils que sovint el posen entre la supervivència i el desastre. Amb la sèrie "Níveo", Magdalena Correa ens proposa un recorregut artístic i antropològic per l'Antàrtida austral, una mena de desert glaçat, que amaga espais vitals en condicions d'extrema duresa. L'empremta humana hi és present tot i que cap de les obres desvela el caràcter ni la identitat dels seus ocupants, sols a "Paralelos I i II" descobrim l'alè vital que mantenen els essers que conviuen en aquelles terres.

Menene Gras, autora del text del catàleg de l'exposició escriu: ...no pretén (l'artista) mostrar ni semblar-se allò real, tan sols construir una simulació que acaba essent un altra realitat per si mateixa. D'aquesta manera, Magdalena Correa, eludeix pronunciar-se de manera documental i acostar la seva mirada a la naturalesa irreal de les coses que l'envolten. Així construeix el seu discurs artístic d'una bellesa plàstica subjugant, emotiva i estremidora.

És llicenciada en BB.AA. per la Universitat Catòlica de Xile i Doctora en Fotografia per la Universitat Politècnica de Catalunya. Actualment és docent en Fotografia i Art Digital a la Universitat Antonio de Nebrija de Madrid. Des de 1999 és habitual en nombroses exposicions individuals i col·lectives. Abans d'exposar al Casal Solleric, ho va fer a diversos espais públics i privats d'Espanya, Xile, EUA, Roma, França, Xina, Vietnam, Uruguay, Brasil, Mèxic, etcètera.

La seva obra és present a les col·leccions del Museu d'Arte Contemporàneo de Santiago de Xile. Museu Reina Sofía, Madrid. Caixa Bank Caja de Burgos. IVAM, Institut Valencià d'Art Modern, València. Centro de Arte y Naturaleza, Osca. Fundación Telefónica. Col·lecció Pilar Citoler, Madrid. Col·lecció Mme Antoine Friling, França. Col·lecció Ernesto Ventós, Barcelona. Col·lecció Solita Mishann, Miami, EUA. Col·lecció Cota Knobloch, Miami, EUA. Col·lecció Martín Lejarraga, Cartagena (Murcia). Col·lecció Pierre-Antoine Ullmo, França. Col·lecció Jimmy Bellilty, Veneçuela, entre d'altres.

Kira Ball

Feel II

Casal Solleric / Zona Base

Dates: 27 març - 11 maig 2014

Direcció: Pilar Ribal

Comissaris: Asun Clar i Carlos Jover

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

El treball de Kira Ball (Sóller, 1976) amb la porcellana de Llemotges està orientat fonamentalment a la creació de petites i delicades peces destinades a formar part de grans instal·lacions que envaeixen i matisen l'espai que ocupen. Ja sigui suspeses en l'aire (Twilight, Can Marquès, 2009), enredades o sostingudes per suports metàl·lics (Into the White, La Caja Blanca, 2009 i Sa Quartera, 2010; Feel, Fundació Coll Bardolet, 2012) les finíssimes formes realitzades a mà operen, mitjançant la seva condició translúcida i la seva aparent fragilitat, creant ambients poètics i proposant situacions que activen experiències tant sensorials com emocionals. En les seves intervencions, aquest sensible treball amb la porcellana en tonalitats blanques actua associant-se a la rotunditat del traç dels cables de metall, a les connotacions expressives dels materials i a l'especial comportament de la llum, i determinen no només la incorporació del lloc a la peça sinó les possibilitats narratives de l'escena que interpreten. En Feel II es realitza una nova versió de la instal·lació Feel realitzada el 2012 a la Fundació Coll Bardolet. Encara que similar quant a l'aparença general de l'obra, la qual cosa en aquella ocasió escenificava una tensió

entre els seus components –porcellana i cable de ferro dolç– que acabava amb un alliberament final, en l'actual l'acompanyament i l'adaptació entre tots dos caracteritza la sinuosa trajectòria que realitzen des de la sala més recòndita de la Zona Base del Casal Solleric fins al seu ascens per l'espai doble de l'entrada.

La metamorfosi dels petits elements de porcellana que s'infiltra a les parets i que se sustenten damunt les línies del recorregut dels filaments deixa oberta la porta a diferents nivells de significats, des del purament orgànic fins al que remet a processos vivencials, emocionals o filosòfics. Aquesta és la cinquena i darrera exposició del cicle "Transferències" en el qual es recullen algunes expressions artístiques que mostren el transvasament entre la cultura oriental i l'occidental. La delicadesa, sensualitat i capacitat simbòlica amb la qual Kira Ball treballa la porcellana i la importància de la llum en les seves peces és un tret compartit amb la cultura nipona, així com ho és també la sublimació estètica concedida a les qualitats de duresa fràgil, opacitat transparent, i puresa tonal pròpies d'aquesta matèria.

28 Edició Palma fotogràfica

Casal Solleric / Pati

Dates: 4 març - 31 març 2014

Direcció: Pilar Ribal

Comissària: Pilar Negrodo

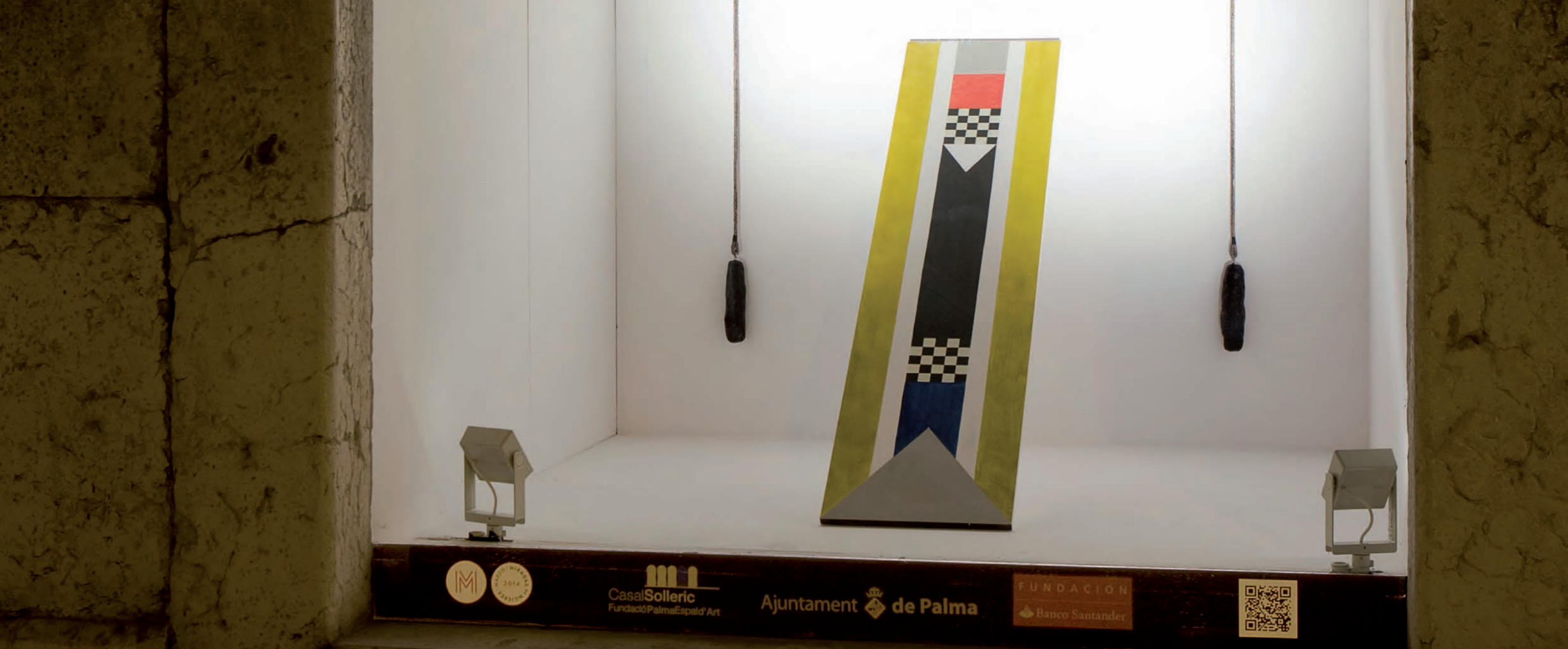
Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundació Banco Santander

Enguany l'activitat fotogràfica ha comptat amb 425 participants, que varen recórrer els carrers de Palma el passat 26 de gener, amb l'objectiu de trobar 6 imatges relacionades amb la mar i la ciutat, avinguda de Jaume III o passeig de Mallorca, foto rara, "Quin art que tens, Palma!", tècnica fotogràfica, i el tema suggerit per l'Ajuntament de Palma: "Smart City. Palma, ciutat intel·ligent". En la vint-i-vuitena edició, Palma fotogràfica ha estat un carrusel de fotografies on el blanc i negre s'ha imposat sobre el color.

A l'acte d'inauguració, hi van estar presents: la comissària de l'exposició, Pilar Negrodo; José Antonio García Bustos, Director General de Hisenda, Gerent de l'IMI i President de la SMART OFFICE; Sonia Valenzuela, Directora General d'Educació i Família; Antonio Cardona, Director General de Participació Ciutadana; Silvia Romero Bosch, Directora General de Comerç, Joventut i Treball. Gerent de PalmaActiva i la directora de la Fundació Palma Espai d'Art, Pilar Ribal.

Elena Alonso

Estación para inclinaciones

Casal Solleric / Box 27

Dates: 27 març - 18 maig 2014

Direcció: Pilar Ribal

Comissari: Tolo Cañellas

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

Elena Alonso (Madrid 1981), després de visitar l'espai l'any passat i de prendre consciència de les seves dimensions i possibilitats, decideix crear, per a aquesta cinquena intervenció, una peça nova i específica per a Box 27, producte de la hibridació de dos projectes seus realitzats anteriorment: La tapadera i La oficina, presentats a Espacio Valverde i Matadero Madrid el 2012. El primer consta d'una sèrie de dibuixos de petit i mitjà format i d'unes peces escultòriques inspirades en aparells de gimnàs. El segon és una instal·lació en què una taula d'oficina duplicada, com si es reflectís en un mirall, es converteix en lloc de feina (físic i intel·lectual) amb una sèrie de trapezis que baixen del sostre. Així doncs, Alonso converteix (i perverteix) la finestra al passeig del Born en una espècie de gimnàs envidrat exterior, en una clara al·lusió a tots els centres esportius urbans que han anat sorgint darrerament a les ciutats (importats, no podia ser d'altra manera, dels EUA). Establint una estranya comunicació entre el vianant/espectador i l'activitat que es du a terme dins, en aquest cas concret l'acció física per part d'un suposat usuari de la instal·lació queda totalment fora de

joc, "conservant la idea de l'esforç personal necessari per a prendre una posició pròpia i evitar la digestió passiva dels objectes i les imatges que ens envolten", afirma l'artista. Es forma una instal·lació que podria ser utilitzada per a realitzar exercicis gimnàstics, però a la qual mai arribarà a succeir tal cosa.

Llicenciada en Belles Arts per la Universitat Complutense de Madrid (2006), durant la carrera és becada per a completar la seva formació acadèmica a la Kungliga Konsthögskolan (Estocolm 2004) i a la Universitat de Vigo (Pontevedra 2005-2006). Després de llicenciar-se viatja a Hèlsinki per a estudiar a la Kuvataideakatemia (2007); posteriorment, realitza a Madrid el Màster en Art, Creació i Investigació (UCM 2010).

Desenrotlla el seu treball principalment mitjançant el dibuix, relacionant-lo amb altres disciplines com l'arquitectura, l'artesanía o el disseny, i prestant especial atenció a les problemàtiques vinculades a l'afectivitat amb l'entorn.

José Bechara

Ultramar en acero con cinco cabezas

Casal Solleric / Pati

Dates: 5 abril - 15 juliol 2014

Direcció: Pilar Ribal

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundació Banco Santander

Col·laboració: Galeria Mário Sequeira a Braga i Galeria Xavier Fiol a Palma de Mallorca

Natural de Rio de Janeiro (1957), José Bechara és un dels principals artistes plàstics de la seva generació. Va estudiar a l'Escola de Belles Arts de Parque Lage, Brasil, i es va iniciar a la pràctica artística a través de la pintura, una influència que defineix encara alguns dels seus treballs més característics.

Basada en un concepte que podríem englobar en l'àmbit de les "geometries humanitzades", la seva obra té un inconfusible caràcter experimental i multidisciplinari. Això es reflecteix principalment a les seves escultures i les seves grans instal·lacions específiques, en les quals preval el diàleg amb l'espai i un enfocament més arquitectònic.

Herència de la seva etapa inicial com a pintor, Bechara potencia l'empremta del pas del temps en algunes de les seves construccions escultòriques. És el cas de les superfícies metàl·liques no tractades que s'exposen a espais exteriors, en què els processos d'oxidació resulten ser una espècie de pintura aleatòria del temps que participa activament en el resultat final de l'obra.

Tant si es tracta de pintures i dibuixos com de peces escultòriques individuals, tots els treballs artístics de l'artista persegueixen aquesta diversitat de les seves solucions que queda patent, entre d'altres recursos, en l'exquisit ús individual o combinat de materials industrials i naturals. Els diàlegs i els contrastes, les afinitats i les tensions, se succeeixen en el seu particular vocabulari plàstic, en el qual tant podem observar el rastre de l'efímer com la presència poderosa del que està destinat a la durada.

El seu conjunt escultòric Ultramar en acero con cinco cabezas, de 2012, és un magnífic exemple d'aquest alè "estructurador" i "pictoricista" que travessa la producció de José Bechara. Integrada per una sèrie de cubs plens i buits, aquesta impactant combinació de peces individuals destaca també per les seves qualitats sensibles.

19 Edició FOTO JOVE

Casal Sollerich / Pati

Dates: 1 abril - 30 abril 2014

Direcció: Pilar Ribal

Comissària: Pilar Negrodo

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

600 joves mallorquins de 7 a 22 anys, pertanyents a trenta centres d'educació de Palma i part-forana, han participat a la dinovena edició. El tema triat per l'organització per enguany va ésser "Els sentits". Els joves participants feren un recorregut fotogràfic a través del gust, l'olfacte, l'oïda, el tacte i la vista, utilitzant els seus particulars recursos i tècniques fotogràfiques.

L'exposició mostrarà els 38 premis de les tres categories, una selecció de les millors fotos del concurs i tres audiovisuals.

FOTO JOVE és una activitat organitzada per Pilar Negrodo, que compta amb el suport de la regidoria d'Educació de l'Ajuntament de Palma, la Fundació Palma Espai d'Art i Contratas Bartolomé Ramón. Aquest any, ha tingut la col·laboració, mitjançant el lliurament de premis, del CEF, Centre d'Estudis Fotogràfics, Contratas Bartolomé Ramón, El Corte Inglés, Foto Ruano, Casa Vila, Casa Julià, el web d'espectacles Arts Mallorca, els cinemes de Palma, i les llibreries "Baobab" i "Quart Creixent".

A la data d'inauguració, dia 01 d'abril a les 11.00 hores, hi van estar presents la comissària de l'exposició Pilar Negrodo, el regidor de l'àrea d'Educació, Família, Majors i Inmigració, Sebastià Sansó i la coordinadora general de Cultura, María José Massot.

Elger Esser Nimfees i Ondines

Casal Solleric / Planta Noble

Dates: 21 maig - 20 juliol 2014

Direcció: Pilar Ribal

Comissaris: Carlos Jover i Pilar Ribal

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

Col·labora: Galeria Kewenig

Va començar ampliant antigues postals amb vistes de petites ciutats i entorns arquitectònics envoltats o assetjats per grans masses d'aigua, per a desenvolupar un corpus artístic inconfusible que ha renovat la tradició pictòrica del paisatge en intemporals fotografies impecablement realitzades per mitjà de la tecnologia més sofisticada.

La recerca d'espais que emanin aquesta "distant proximitat" de què parlen els seus crítics, ha fet d'Elger Esser una espècie de viatger romàntic del segle XXI, un que encara persegueix aquests llocs emblemàtics d'Itàlia i França que fascinaren els grans pintors. És l'empremta de Courbet, el rastre de Proust, les passes perdudes de Monet als jardins de Giverny... o aquest fil conductor que enllaça el llamp de la tempesta de Giorgione amb les vedute renaixentistes i la pintura a plein air de la modernitat, la inspiració que ha guiat, en el seu viatge cap al passat, Elger Esser. En la seva invocació a la bellesa, la fotografia d'Elger Esser –com explica Carlos Jover– "emana pòsit culte i misteri, màgia i paradoxa, sentiment i sensibilitat. La seva mestria aconsegueix a més convertir la imatge fotogràfica,

fidel producte de l'era de la cèlebre 'reproductibilitat tècnica' benjaminiana, en un foc solitari i primigeni que sembla encès a la nit només per a donar refugi a la nostra ànima perduda".

En la que és la seva primera exposició institucional individual a Espanya, Elger Esser mostra per primera vegada imatges d'ones de la mar en desenvolupament, jardins a la llum del dia i aquests increïbles nocturns que evocuen la tensa serenitat del paisatge simbolista i romàntic, en un recorregut que va des de la immensitat de les composicions amb aigua i horitzons mínims fins al detallisme dels jardins frondosos. També destaca en aquest imponent políptic integrat per 10.000 minúscules fotografies originals amb què ret homenatge a Courbet o aquesta antiga postal d'un vaixell, ampliada i acolorida manualment que es presenta sobre cavallet. Nascut a Stuttgart el 1967, Elger Esser va créixer a Roma, on va viure entre 1969 i 1986. Va estudiar a l'Acadèmia de Belles Arts de Dusseldorf entre 1991 i 1997, entre d'altres amb l'insigne professor Bernd Becher.

Guillermo Mora

Nunca casi nunca
a veces siempre

Casal Solleric / Zona Base

Cicle Camera obscura

Dates: 21 maig - 20 juliol 2014

Direcció: Pilar Ribal

Comissari: Fernando Gómez de la Cuesta

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

El temps, la pintura i la fluorescència

- Quantes vegades passa alguna cosa? -

Mai és el simulacre el que amaga la veritat;
és la veritat la que amaga que no hi ha cap
veritat. El simulacre és vertader.

[Llibre de l'Eclesiastès]

La proposta nunca casi nunca a veces siempre gira entorn de la relació de la pintura amb les diferents freqüències del temps, quatre actituds diverses davant la pròpia evidència d'una pintura que, aquí, compareix dividida en quatre moments i en altres tants espais (diferents però connexos) d'un projecte que fixa un paral·lelisme, una peculiar metàfora, entre el temps, l'arquitectura, la pintura i el color. D'aquesta manera, Guillermo Mora (Alcalá de Henares, 1980) crea un espectre de possibilitats formals i temporals al voltant de la pròpia pintura; formals per la seva evident experimentació amb l'espai arquitectònic, pel tractament de la pintura com a fluid i com a sòlid, pel joc entre la seva materialitat i la seva immaterialitat, per la seva gravidesa i la seva ingravidesa, per la

modulació de la llum a través de la fluorescència i de la seva vibració; i temporals ja que la pròpia proposta incorpora l'esdevenir en el recorregut expositiu, el discórrer del temps en una pintura que va augmentant la seva presència física segons ens anem endinsant en l'itinerari d'aquesta suggeridora cambra fosca, una presència pictòrica que va incrementant-se de la mateixa manera que ho fan les freqüències de temps que compareixen en el propi títol de la instal·lació.

Amb aquestes freqüències en augment que fluctuen entre les constants més negatives (mai, quasi mai) i les constants afirmatives (de vegades, sempre), l'artista traça un singular recorregut pels quatre espais de la Zona Base del Casal Solleric, on la pintura no funciona només com a objecte sinó també com a succés, es tracta d'una pintura que ocorreix. Una proposta amb una materialitat i una temporalitat que s'expressa mitjançant unes peces concebudes específicament per a aquesta peculiar sala d'exposicions, una intervenció que visibilitza les relacions entre les característiques òptiques i físiques de la pintura, una obra que manifesta la seva capacitat d'adaptació a una contínua interacció amb l'arquitectura que l'envolta i que, alhora, aconsegueix anar modificant.

Irit Batsry

These Are Not My Images.
Retrospective of Videotapes
(1982 – 2013)

Casal Sollerich / Planta Noble

Dates: 5 juny - 31 agost 2014

Direcció: Pilar Ribal

Comissaris: António Câmara Manuel
i Pilar Ribal

Institucions: Ajuntament de Palma de
Mallorca i Fundación Banco Santander

Laurence Rinder

“Bellesa i teoria de la bellesa: el plató d’Irit Batsry”

És difícil precisar “de què va” l’obra d’Irit Batsry. Com a expressió visual, supera el poder del llenguatge per a desemmascarar-ne i descriure’n l’essència. Pot ser que cap descripció del seu art complex i matisat no pugui descriure els “com” i els “per què” de la seva força i el seu significat. Així i tot, hi ha característiques de la seva obra que poden ser identificades i que, una vegada verbalitzades, confirmen la impressió que estem veient quelcom estrany i important.

En el seu sentit més ampli, l’objectiu de Batsry durant la darrera dècada ha consistit a investigar la construcció i la percepció d’imatges. Ja que la nostra experiència de la realitat és intervinguda per imatges, aquesta investigació està inextricably vinculada a com experimentam la pròpia vida: després, principalment, l’art de Batsry és existencial, i reflecteix la naturalesa de l’ésser. En aquest sentit, la seva obra és profundament filosòfica. Mitjançant

l’ús d’imatges per a investigar imatges, engendra en l’espectador una profunda agudesa sensual i una intensa consciència de si mateix.

Formalment, l’art de Batsry exemplifica una de les tendències estètiques recents més significatives, que és el moviment cap a la combinació de mitjans, o segons Gilles Deleuze, el “entre-deux”. Mitjançant la combinació d’elements arquitectònics, film, vídeo i escultura, així com referències a la pintura i la poesia, Batsry crea un règim únic i expressiu. Mentre que tal polivalència és comuna actualment a l’obra, de Theresa Cha a Matthew Barney, per a Batsry el precedent més important i model per a la hibridació del gènere són els films i vídeos de Jean-Luc Godard. L’enfocament radical de Godard quant a la producció d’imatge era, segons John Conomos, “un punt de vista discursiu, trans-mitjans de producció cultural que [va criticar] les limitacions dualistes del modernisme i la cultura oficial”. Godard va trencar gairebé totes les regles de rodatge en un intent d’acostar-se més de prop a l’experiència de percepció i ser.

Carles Congost Tarzan boy

Casal Solleric / Box 27

Dates: 5 juny - 31 agost 2014

Direcció: Pilar Ribal

Comissari: Tolo Cañellas

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundació Banco Santander

Carles Congost (Olot, 1970) sempre ha abordat temes relacionats amb la (pre)adolescència i els seus codis estètics, o amb altres ritus de transició, associats al fenomen fan i la veneració malaltissa cap a ídols musicals, la mateixa indústria discogràfica, la cultura de club o el despertar sexual, de vegades confús. Per a aquesta nova intervenció a Box 27, pren com a punt de partida una cançó pop de Baltimora, Tarzan Boy (hit incontestable, en clau italo disc, de 1985), i la converteix en el nucli des del qual es va (des) component tota la peça. Congost tracta l'espai com si fos un veritable mostrador comercial, en el qual juga amb les tècniques pròpies de l'aparadorisme, per a oferir-nos una intervenció en la qual el mateix vidre de la vitrina actua com una quarta paret, generant així diferents capes i nivells de lectura. Un vinil amb petites icones de grups (Visage, The Police, Kim Wilde, Rod Steward, Blondie...), a manera de trama, extrets de la popular revista anglesa, que va tenir el seu màxim apogeu els anys 80, Smash Hits. Aquest wallpaper transparent capta l'atenció cap a l'interior, en el qual ens mostra, de forma polida i, intencionadament, asèptica, una deconstrucció

de la tonada; la tornada (Night to night. Gimme the other, gimme the other) reposa, sobre una tarima en terra, al costat d'altres elements que completen l'escena. Tot un contundent homenatge a aquestes cançons aferradisses que ens varen acompanyar (i ens segueixen acompanyant) en els nostres moments d'eufòria i, com deia Joan Lee Majors en la seva obra Synthesizers (2002), "tots tenim una idea diferent sobre com ha de sonar la cançó de la nostra vida".

Michael Horbach

Les batalles del raïm

Casal Solleric / Pati

Dates: 5 juny - 6 juliol 2014

Direcció: Pilar Ribal

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

Nascut com a fill d'un empedrador d'Aquisgrà, Michael Horbach ha compaginat tota la seva vida les seves activitats professionals en l'àmbit financer amb iniciatives culturals i de mecenatge artístic.

El 1983, després de finalitzar els seus estudis d'Economia Política a la Rheinisch-Westfälische Technische Hochschule (Escola Tècnica Superior de Renània-Westfàlia), va fundar l'Assessoria Econòmica Horbach, amb la qual va obtenir un gran èxit professional que li va permetre, el 1986, fer-se càrrec de la galeria d'art de Hans Jürgen Müller.

Interessat des de molt jove per la fotografia i devot admirador de l'insigne Alfred Stieglitz, Michael Horbach es va iniciar en aquesta pràctica amb prestigiosos artistes, com Thomas Karsten. Ja el 1995 va presentar al Rheinisches Landesmuseum Bonn (Museu Nacional de Renània a Bonn) –al qual va estar vinculat fins el 2005– una exposició de fotografies titulada “L'altre costat de la bellesa”. Després de dèset anys presidint la seva empresa, Michael Horbach la va vendre l'any 2000. Amb un

capital fundacional d'un milió de marcs alemanys, va fundar aquell mateix any la Fundació Horbach, a través de la qual cada any atorga un premi de fotografia dotat amb 10.000 € i amb la qual dona suport a artistes emergents i projectes culturals socialment compromesos.

En paral·lel a la seva tasca de mecenatge com a col·leccionista d'art, sobretot de fotografia, amb un enfocament preferent en l'art llatinoamericà i cubà, Michael Horbach ha continuat desenvolupant i donant forma a les seves inquietuds artístiques mitjançant la recerca d'imatges fotogràfiques que capturin la bellesa natural i autèntica de la pròpia vida, dels paisatges, de les persones. Als seus retrats mira de fer visible la “veritat interior de la personalitat” i a les seves fotografies de viatges mostra la seva fascinació per la diversitat i la singularitat cultural.

SOMA

La meva ment és un Palau
/ My mind is a battleground

Casal Solleric / Pati

Dates: 12 juliol - 3 agost 2014

Direcció: Pilar Ribal

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundación Banco Santander

L'hermetisme dels palaus de Palma amaga més secrets que la ment d'en SOMA. Interiors oberts o tancats segons es sedimentin els anys sobre una capa de polsim, teranyines i cadàvers. Victòries i derrotes d'una classe petrificada en patis sumptuosos, on s'escenifiquen batalles mudes, cartografies de camps erms. Temps detingut, guerres de Canamunt contra Canavall, Myotragus, claus rovellades, llonguets, escuts d'armes nobiliàries, l'oblit.

Què passa quan es tanca un artista del carrer com SOMA a l'interior d'un palau? La seva obra es tanca sobre si mateix i es projecta cap a l'interior de la seva ment per escenificar la seva imatge de la ciutat que habita.

En SOMA fa molts anys que intervé en les parets de Palma, en especial al barri de Canamunt. Ha participat en nombroses exposicions, com a la Galeria Pelaires i a projectes com Los Invisibles. Ha realitzat incomputables murals com el gegantí El laberint d'Ícar

a Calvià. Ha realitzat obres a València, Guanajuato, Mèxic, o a Istanbul. Per primera vegada revelarà la seva identitat secreta i mostrarà el seu procés creatiu al públic.

Joseph Heer between columns

Casal Solleric / Planta Noble

Dates: 7 agost - 5 octubre 2014

Direcció: Pilar Ribal

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundació Banco Santander

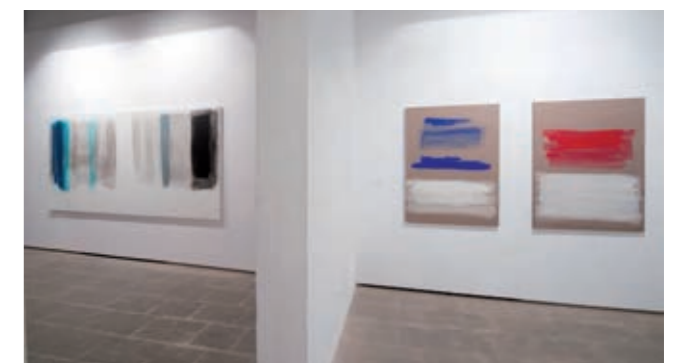
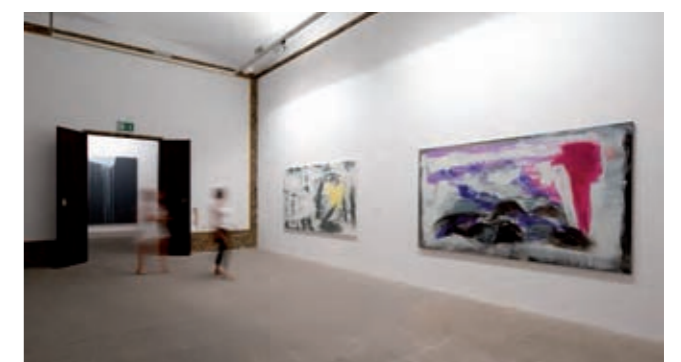
“La pintura és poesia en color”
Joseph Heer

Al llarg de més de cent anys, els pintors abstractes han desenvolupat un extens territori visual capaç d'establir noves relacions amb la realitat, ampliant constantment la nostra percepció del visible i l'invisible a través de les seves configuracions de formes a l'espai. No obstant això, l'evolució de la pintura no figurativa està lligada a un altre aspecte essencial: la vibració del color, que veim exemplificada en “between columns” (entre columnes), el projecte artístic especialment concebut per Joseph Heer per a la Planta Noble del Casal Solleric.

Després dels més de deu anys d'investigació i posada en qüestió de l'espai pictòric a través d'aquelles “pintures blanques” que es varen aplegar en la publicació *Mainly White* i un període de cinc anys d'introspecció, Joseph Heer (Viena, 1954) irromp en l'escena artística amb un conjunt d'obres que indaguen en les qualitats intemporals de la pintura prioritant el paper rector del color en l'organització

i construcció d'aquests nous pensaments pintats seus. Si bé Heer es manté en els dominis de l'absolut i l'essencial, afirmant l'entitat espiritual i mental de la pintura –trets constants de tot el seu quefer artístic– es produeix en el conjunt que integra “between columns” un substantiu canvi de perspectiva: el llenç i el seu fons cedeixen importància a una expressió més subjectiva de l'artista, que cerca en aquestes noves composicions altres registres conceptuals i formals. Així, a l'anterior buidatge del llenç el succeeix un ús més extensiu d'aquest.

Entrance, Code, Model, New White, Net, Space, Ocean i Coulour, són les denominacions triades per Joseph Heer per a orientar la nostra aproximació a aquestes pintures, algunes de les quals es presenten al costat de peces de les seves sèries anteriors del projecte “Mainly White” –Temps, Perspectiva Prozessualis i Soft Bay– i amb alguns dels estudis o esbossos en els quals anava registrant les seves idees per a les noves grans composicions.

D-ISLA A-ISLA / DOSMIRaDAS

Fotografies de Xim Jurado i
Vicenç Ochoa

Casal Solleric / Pati

Dates: 7 agost - 31 agost 2014

Direcció: Pilar Ribal

Institucions: Ajuntament de Palma de
Mallorca i Fundación Banco Santander

Anys de complicitat artística en nombrosos viatges a Cuba són la gènesi del projecte "D-Isla A-Isla. Dos miradas. Vicenç Ochoa, Xim Jurado", al qual es varen sumar les veus criticopoètiques i els texts de Marcos A. Díaz Sosa, Carlos Jover i Yulissa Rodríguez.

Amb comissariat d'Asun Clar i Carlos Jover, aquest projecte fotogràfic i la completa publicació que l'acompanya varen iniciar el seu periple expositiu el maig de 2013 a l'Havana, en el marc de la XXV edició del Festival "La Huella de España", organitzat pel Ministeri de Cultura de la República de Cuba, el Ballet Nacional de Cuba, el Gran Teatre de l'Havana, la Federació de Societats Espanyoles de Cuba i l'Ambaixada d'Espanya a l'Havana. El juliol de 2013 va recalar a la Sala d'Exposicions de Can Fondo, de l'Ajuntament d'Alcúdia i es presenta actualment al pati del Casal Solleric com a final d'itinerància. La selecció per a aquesta darrera compareixença ha estat realitzada pels mateixos artistes no sense dificultats. No debades, el projecte compta amb milers d'instantànies captades en diferents localitzacions

de l'illa del Carib: des de l'Havana Vieja als seus barris perifèrics i algunes poblacions de la geografia cubana fins a alguns dels seus enclavaments més assenyalats, com el Cementeri de Colón, el Gran Teatre de l'Havana, el Teatre Trianón, l'Institut Superior d'Art o, entre altres, la Casa Balear de l'Havana.

Per desig exprés dels artistes, no s'indiquen quines imatges va captar l'un i l'altre. Vicenç Ochoa (Alcúdia, Mallorca, 1963) i Xim Jurado (Palma de Mallorca, 1956) han tancat files entre si assumint l'autoria compartida com una forma de cedir el protagonisme a aquestes fascinants imatges que avui ens descobreixen aquesta Cuba quotidiana, aquesta Cuba peculiar i diferent a la qual ells també pertanyen.

Amb gran sensibilitat i agudesesa, tots dos artistes s'han abocat a crear un recorregut visual que atrapa des del primer instant per la seva bellesa formal, per les seves composicions, per la força aclaparadora dels seus protagonistes, per aquest cabal de bellesa i sinceritat que flueix lliurement en aquest projecte feliçment còmplice d'allò autèntic.

Yke Prins OLIVE WOOD

Casal Solleric / Pati

Dates: 4 al 14 de setembre 2014

Direcció: Pilar Ribal

Institucions: Ajuntament de Palma de Mallorca. Fundación Banco Santander i Fundació Palmyra Sculpture Centre

L'escultora holandesa Yke Prins (Delft, 1961) va arribar a Mallorca convidada per Palmyra Sculpture Centre per a investigar el potencial de la fusta d'olivera com a material per a les seves escultures. Va passar setmanes explorant l'illa, fotografiant una infinitat d'arbres i finalment va descobrir el seu racó preferit als voltants d'Orient. La llum especial de Mallorca i les complicades formes de les oliveres han servit d'inspiració per a la nova sèrie de dibuixos, pintures en tinta i xilografies que aquí es mostren. Durant la seva segona visita, Prins va treballar a l'escultura d'olivera *Abarcando generaciones*, que intuïtivament es va convertir en símbol del renaixement havent descobert que neixen noves oliveres de la fusta morta. En contemplar l'obra de Yke Prins hom s'adona de la mescla d'elements humans i naturals que constitueixen les seves escultures. La seva tàctil percepció de l'espai connecta amb els nostres propis sentits de forma directa i concreta. Es poden visitar més peces de Yke Prins a Palmyra Sculpture Centre. Així mateix, s'organitzaran dos tallers sobre "Dibuixar la natura" el setembre i l'octubre.

Simon Zabell Vermeer's Bookshelf

Casal Solleric, Zona Base

Dates: 11 setembre 2014 - 11 gener 2015

Cicle: Camera Obscura

Direcció: Pilar Ribal

Comissari: Fernando Gómez de la Cuesta

Institucions: Ajuntament de Palma
i Fundación Banco Santander

A l'octubre de 1632 van néixer a Delft, amb tot just una setmana de diferència, Anton van Leeuwenhoek (1632-1723), un dels científics precursors de la biologia cel·lular i fabricant de microscopis, i el reconegut pintor holandès Johannes Vermeer (1632-1675). Encara que no s'han trobat documents que ho confirmin, és molt probable que tots dos sabessin de les respectives investigacions de l'altre i que, fins i tot en algun moment, arribaran a compartir-les en persona. Moltes de les pintures de Vermeer semblen deixar en evidència que l'artista es va valer per a la seva elaboració de nombrosos recursos òptics com, entre d'altres, el de la càmera fosca i també és possible que fos el seu conciudadà de Delft, van Leeuwenhoek, qui li donés a conèixer alguns dels avenços tècnics en aquesta matèria, demostrant l'enorme interès que suscitaven l'òptica i els seus enginys entre la intel·lectualitat del moment.

Des de la nostra percepció visual, fotogràfica i instantània, pot resultar curiós identificar característiques bàsiques de la imatge actual a les pintures de Vermeer: persones detingudes enmig

d'una acció, la sensació boirosa dels elements desenfocats o la mida extraordinària d'allò situat en primer pla, però potser, el que més cridi l'atenció en les seves peces, sigui el fet que una gran part d'elles apareguin com si de representacions de la pròpia cambra fosca es tractaran, una caixa habitada per una o més persones que, normalment, compta amb una única font de llum, una escena que cobra vida amb l'entrada del feix lluminós per l'obertura triada en la composició i pel contacte d'aquest amb els objectes que es troba al seu pas. En moltes ocasions els quadres de Vermeer semblen ser vistos des d'un petit forat, una mirada clandestina que permet que la visió de l'espectador pugui introduir-se en la situació sense modificar-la, sense interrompre ni violentar, com aquella persona que guaita des d'una espiera, com aquell que rep, en el si de la cambra fosca, la imatge projectada des de l'altre costat del petit orifici que l'habilita.

Dean Sameshima

CRUISE OR BE CRUISED S/F 2014

Casal Solleric, Box 27

Dates: 11 setembre 2014 - 11 gener 2015

Direcció: Pilar Ribal

Comissari: Tolo Cañellas

Institucions: Ajuntament de Palma
i Fundación Banco Santander

Aquest és el meu tercer projecte amb l'artista americana Dean Sameshima (Torrance, Califòrnia, 1971); el primer va ser "Pictures:Tres" (Madrid, 2009) a The Black Pillar, un espai independent, i va ser la seva primera exposició a Espanya. El creador hi despullava la seva personalitat artística, obrint els seus arxius, el material recopilat amb què havia treballat durant els darrers anys. El conjunt oferia una espècie de mapa emocional de somnis i anhels, amb evident posicionament sociopolític pròxim als prolegòmens del moviment Queer, realitzant el que Barthes no dubtaria a qualificar de "terrorisme textual".

La segona va ser "Cruise Or Be Cruised" (Madrid), presentat a la Galeria Raquel Ponce com a obertura de temporada el setembre de 2012, on tot el gruix del seu treball girava entorn de l'era posterior al que s'havia esdevingut al bar Stonewall de Nova York el 28 de juny de 1969, en què una simple batuda es va convertir en el moviment històric que és avui dia. Òbviament l'artista no va viure aquests esdeveniments, ja que era un nin, i és precisament aquest fet, aquesta nostàlgia de com

hauria estat la seva vida si hagués format part de tot això, el que el du a obsessionar-se per aquella època no viscuda i a fer un research constant de les maneres de vida de tota la dècada dels anys 70 i bona part dels 80. Són imatges antigues recuperades de les quals s'apropia, que reenquadra i refotografia, conferint-los un sentit totalment diferent de l'original, molt més poètic. Així doncs, en aquesta tercera (i esper que no darrera) col·laboració amb Sameshima, seguint l'estela de la seva forma de treballar, tamisa i trasllada el seu corrent d'investigació i visió de l'art al Box 27, obrint-se en canal, juxtaposant diverses tècniques, i això dóna com a resultat una finestra oberta al seu món, reconvertint-la en una versió guerrilla style del seu estudi on tota la seva imatgeria (un cúmul d'icones, idees i fantasies entorn del desig) queda en descobert i plasmada en altres suports menys convencionals en aquest tipus d'espais, però assimilats totalment pel gran públic, com són les camisetes a manera de llenços com a acte pop, de la qual cosa resulta un collage metagenèric amb peces carregades de sentiment que bé podrien ser utilitzades per a vestir.

Girbent

L'ESPAI / EL TEMPS + CINEMATOGRAFIA

Casal Solleric. Espai Born

Dates: 18 setembre 2014 - 6 gener 2015

Direcció: Pilar Ribal

Institucions: Ajuntament de Palma
i Fundació Banco Santander

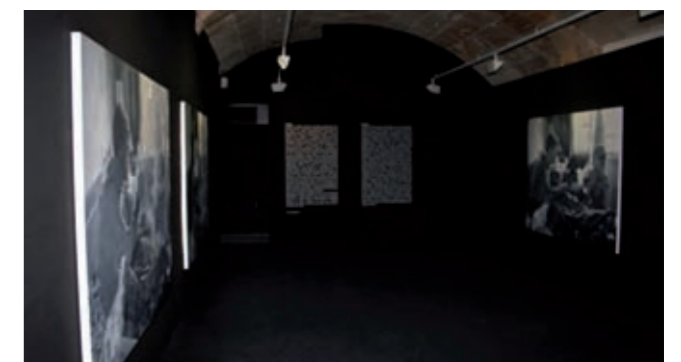
Col·labora: Galeria Horrach Moyà

Amb "L'espai/El temps" Girbent proposa dues exposicions possibles/diferents per a unes mateixes pintures, insinuant així una inclinació pels significats oberts (poètics) de les obres, alhora que convida a reflexionar sobre com la mistificació tradicionalment associada a la crítica pictòrica influeix en la relació del públic amb l'obra, és a dir, en l'experiència estètica.

Girbent sotmet a un doble procés de transfiguració(1) imatges extretes d'un film mític per a il·lustrar un discurs sobre l'espai o, si es prefereix, un sobre el relliscós assumpte del temps (Girbent admet una certa predilecció pels temes potser més pretensiosos i la seva interrelació: l'espai, el temps, la imatge, el cinema, l'esdeveniment, la complexitat...) alhora que, en un altre nivell, presenta l'acte de fumar com un gest sobirà, superflu i potser per això poètic,(2) com un esdeveniment intens, figura d'un aquí i ara sensual, matisat, especiós...(Fumar com una forma alternativa de mesurar el temps i assaborir l'instant amb una especial atenció, com una manera de subratllar la fina làmina del present que passa, que, no ho oblidem, és tot el que hi ha: El cigarret vist com un diminut rellotge d'arena igni, com a figura de la nostra pròpia combustió, o la del vast univers).

En definitiva, Girbent ens mostra un acte eternitzat en pintura que potser conté una diatriba contra el tsunami del políticament correcte que amenaça d'arrasar-nos. És obvi que a més hi ha en aquesta proposta, per damunt de tot, un apassionat cant per la pintura en el segle XXI, a l'època d'Internet.

També a la peça de vídeo hi ha diverses capes, diversos nivells de lectura i, a l'ampul·lós text que l'acompanya, bastant d'humor. Sota l'aparença d'un homenatge al cinema i als seus orígens (no debades **Cinematografia** era el títol que Bergman tenia previst per a la seva obra mestra, que finalment va titular **Persona**) Girbent no fa sinó incidir en una altra repetició i un altre canvi de naturalesa per a les seves imatges, que d'alguna manera retornen als seus orígens fílmics. Les pintures I i II passen a ser mitjans, no finalitats en si mateixes, per a elaborar aquesta breu (o infinita) pel·lícula d'animació que en la seva modèstia, en la seva extrema humilitat, sembla, sorprenentment, tocar tots els grans temes, totes les grans qüestions.

Knut Eckstein

ENERGY PLAN LIGHTS - MONSTERDRINK

Casal Sollerich. Pati

Dates: 18 setembre 2014 - 6 gener 2015

Direcció: Pilar Ribal

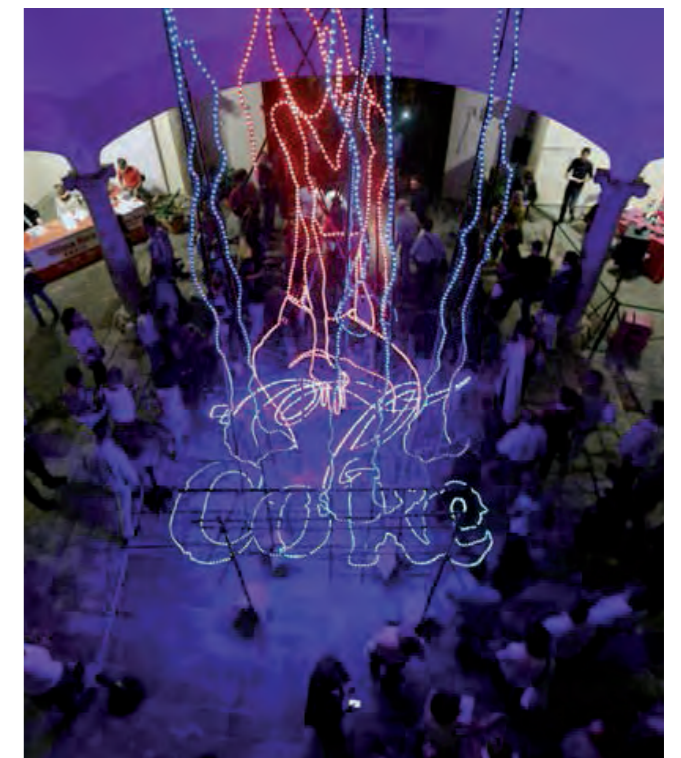
Institucions: Ajuntament de Palma
i Fundación Banco Santander

Col·labora: Gerhardt Braun Gallery

L'obra de Knut Eckstein suposa d'alguna manera un desenvolupament de l'estratègia del moviment pop i del grafit contemporani, ja que parteix de la simple operació d'apropiar-se d'elements visuals i objectuals que formen part del paisatge urbà per a dotar-los d'una nova personalitat simbòlica. Això no obstant, en lloc de reproduir-los exactament com feien aquells artistes de la dècada dels seixanta –Andy Warhol, Roy Lichtenstein– que es varen aixecar contra la profunditat expressiva de l'art de postguerra i es varen confabular per a privar de l'aura artística les seves obres, Knut Eckstein realitza més aviat una transformació irònica, ja que més que replicar imita l'objecte original.

El seu objectiu és situar-nos davant quelcom, una imatge, una llampada, que ens és familiar i alhora estrany, obligant-nos a desentranyar-ne el sentit i a veure amb nous ulls aquests estímuls banals que, per corrents, ens passen desapercebuts. Però com que res no és banal ni innocent en aquest mercat de dissenys que és el món occidental, els logotips comercials formen una part essencial de la seva iconografia artística més personal.

Per a la seva instal·lació al pati del Casal Sollerich, Knut Eckstein ha realitzat una fusió d'un conegut logotip comercial amb el que vindria a ser una "flama olímpica". Amb la seva aparença fràgil, gairebé "tercermundista", la construcció que s'alça al cor d'aquest centre d'art contemporani consta de pals de bambú i tubs de llum de leds similars als que s'usen a les decoracions nadalenques. Sense amagar la simplicitat d'una carcassa enllaçada d'un model rudimentari i sostingut mitjançant sacs d'arena, Eckstein sembla reflexionar sobre la lògica del consumisme. La curiosa harmonització dels elements naturals i els recursos més sofisticats tecnològics és, en el fons, una paradoxa que s'obre a qualsevol interpretació.

Roland Fischer

Architectures

Casal Solleric. Planta Noble

Dates: 30 octubre 2014 - 6 gener 2015

Direcció: Pilar Ribal

Comissari: Dieter Ronte

Institucions: Govern de les Illes Balears, Conselleria d'Educació Cultura i Universitats, Institut d'Estudis Balearics, Ajuntament de Palma de Mallorca, Fundación Turismo Palma de Mallorca 365 i Fundación Banco Santander

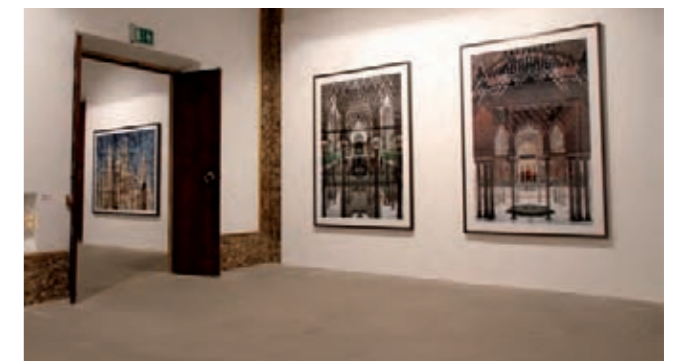
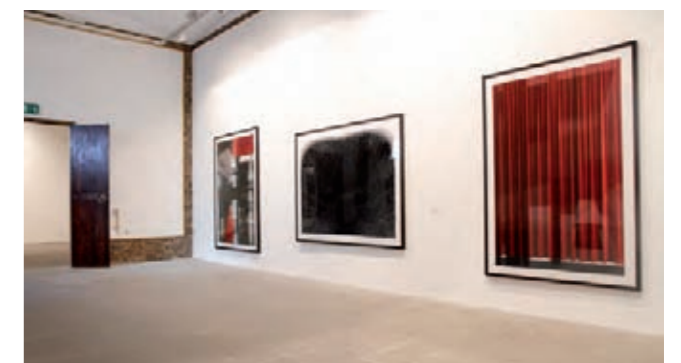
Amb la col·laboració de: Pelaires Centre Cultural Contemporani

L'obra de Roland Fischer ocupa un lloc molt important a l'escena de l'art internacional de principis del segle XXI. Ja en els anys vuitanta, va ser el primer a dur el retrat fotogràfic a un format monumental i el va invertir d'un inèdit sentit pictoralista. Així mateix, les seves fotografies d'arquitectures han obtingut un ampli reconeixement internacional i formen part d'importants col·leccions públiques i privades.

L'artista forma part d'una generació de destacats fotògrafs que basant-se en el treball pioner del matrimoni format per Bernd i Hilla Becher ha agafat el testimoni de l'Escola de Düsseldorf per a firmar algunes de les contribucions més rellevants a la fotografia contemporània. I així com Candida Höffer, Axel Hütte, Thomas Ruff, Thomas Struth o, entre d'altres, Andreas Gursky, varen centrar la seva mirada en l'arquitectura per a captar els diferents entorns urbans, edificis i llocs històrics amb la màxima fidelitat i detallisme, els treballs fotogràfics de Fischer en l'àmbit de l'arquitectura sobresurten per a conjugar aquesta mateixa objectivitat i distància realista pròpia de l'Escola de Düsseldorf amb la

subjectivitat i les possibilitats de manipulació que ofereixen les tècniques actuals de la fotografia digital. Com explica l'artista mateix, "mitjançant la fotografia, els perfils del món visible poden ser captats d'una manera directa i sense filtrar. La seva permeabilitat, juntament amb les possibilitats de manipulació que ens proporcionen els ordinadors, ens ofereixen diferents opcions de representació de la realitat".

Com recorda Dieter Ronte en el seu text introductor, a l'obra de Roland Fischer l'ordinador es converteix en una espècie de "cambra obscura" que substitueix l'atelier, la qual cosa facilita que l'experimentació artística assoleixi límits impensables fa unes dècades i que el que se'ns mostra com quelcom "existent" o "real" no sigui sinó el resultat de la suma o l'alteració de diverses d'imatges. En aquest sentit, les característiques superposicions d'imatges a les fotografies de catedrals de Fischer contrasten amb la distància objectiva de les seves "noves arquitectures".

Santiago Picatoste Jelly

Casal Sollerich. Àrea 1

Dates: 30 octubre 2014 - 6 gener 2015

Direcció: Pilar Ribal

Comissari: Carlos Jover

Institucions: Govern de les Illes Balears, Conselleria d'Educació Cultura i Universitats i l'Institut d'Estudis Balearics, Ajuntament de Palma de Mallorca i Fundació Banco Santander.

Amb la col·laboració de:

Galeria Xavier Fiol

Jelly: todas las formas del color. Santiago Picatoste.

La temàtica de l'exposició a la Zona 1 del Casal Sollerich de Palma, a més d'aportar una certa selecció d'obres de les sèries més recents (Chrystallized, Atlas, Psycho i Chiral), se circumscriu a una molt determinada seqüència alquímica: la congelació del moviment. Peces conformades amb un doble vidre o metacrilat, a la manera en què es col·loquen les proves per examinar en un microscopi convencional, estableixen una condensació d'aquesta "seqüència congelada" en la qual les capes de pintura traslladen el mateix gest que les ha generades, només que detingut a mitja traça, congelat però sense menyscar el moviment que portava i que roman, hom diria, intrínsec a la forma detinguda, com si el moviment fos una cosa que pogués atresorar-se com ho fa un acumulador o bateria amb l'energia elèctrica. D'aquí, d'aquest objectiu particular que en la mostra l'artista vol recalcar, prové el títol, que conté una mica d'ironia, com ell mateix reconeix: "Jelly".

El color, el gran protagonista de l'obra de Santiago Picatoste, pren cos i personalitat en la sèrie

Atlas. Fons amb gran transcendència cromàtica -més que fons caldria dir-los frontals-, emboliquen com un fluid abraçador els gestos congelats d'una naturalesa que adquireix tints d'abstracció només que sigui sotmesa a una mirada determinada, en aquest cas una mirada allunyada, una mirada aèria. L'abstracció, que ja es produeix en la forma encunyada per la distància, redobla el seu efecte simbòlic en ser interpretada amb un codi cromàtic obert i de gran vigor, aquest codi cromàtic que caracteritza bona part de la nova obra de Santiago Picatoste.

Però en "Jelly", a més d'incorporar diverses peces monocromes de la sèrie Chrystallized, l'artista ha realitzat una enorme instal·lació de fotografies en blanc i negre, que ha denominat The Cambrian Explosion en atenció a la primera gran crisi planetària coneguda: l'aparició sobtada del període càmbric.

